

HVAD ET LIVSLANGT MEDLEMSKAB AF IPA, HAR GIVET MIG

Formand for HUSRÅDET Bent Christensen - en underafdeling af IPA lokalforening i Esbjerg rettede forleden dag telefonisk henvendelse til mig og spurgte, om jeg ikke kunne skrive en lille artikel om, hvad jeg havde haft af oplevelser som medlem af IPA siden jeg blev medlem i 1972 og frem til i dag.

Jeg tøvede, men efter nogle dages betænkningstid, så måtte jeg jo konstatere, at jeg som 83 årig er den ældste i HUSRÅDET og derfor også har fået del i mange oplevelser, som mange yngre medlemmer ikke har deltaget i.

Jeg vil derfor forsøge at slå "på tromme" for at nye IPA-medlemmer melder sig og at følgende kan give dem inspiration til aktiv deltagelse, så de lige som mig kan man få rigtig mange gode oplevelser.

Jeg vil nu forsøge at bringe nogle af mine oplevelser i IPA frem i min erindring og nedfælde dem her. Efter at jeg blev medlem havde vi ofte IPA-selskabeligheder på Esbjerg politigård.

Den første tur til udlandet med IPA-Esbjerg var i marts 1973, hvor IPA-Flensborg inviterede til et weekendophold med spisning og dans. Opholdet indebar privat indkvartering.

Min ægtefælle Else og jeg blev indlogeret hos Vera og Walter Sohr i landsbyen Wees, der ligger ca. 5 km øst for Flensborg. Værterne var meget gæstfrie og talte dansk begge to. Vi havde en rigtig god og sjov weekend hos dem. Besøget har ført til et livslangt venskab, således at vi aflægger besøg hos dem en gang om året, hvor vi så er værter året efter.

Når vi besøger hinanden, så plejer vi at køre rundt og se på de seværdigheder, der findes i området. Walter er meget historisk interesseret, og han har vist områderne i Sydslesvig og fortalt os om de slesvigske krige. En professor i historie kunne ikke gøre det bedre. Walter fortalte også, at han som 16 årig kom på session i Flensborg under krigen sammen med en kammerat på samme alder. Kammeraten var et hoved højere end Walter, hvorfor han straks blev indkaldt som soldat og kort efter blev dræbt. Walter fik grundet sin mindre størrelse udsættelse i et halvt år før næste møde til session, og da var krigen slut, og dermed reddede Walter sikkert sit liv.

Walter er nu 91 år og håber at vi trods "Corona situationen" fortsat kan ses.

Nogle år efter blev jeg valgt ind i bestyrelsen i IPA Esbjerg, hvor vi

sit første forslag til, at vi ikke skulle betale noget i husleje. Det kunne vi vente med, til vi senere skulle få råd til at betale husleje. Vores ansøgning var herefter imødekommet.

Vi i IPA-bestyrelsen fik herefter travlt med underrette IPA-kredsen fra grænsen og op til og med Horsens og Varde. Der var dengang ca. 15 lokalforeninger. Alle disse foreninger var positive og ville hjælpe med renoveringen af huset — undtagen var Fredericia lokalforening, som mente det var for uoverskueligt.

Herefter holdt vi en sammenkomst i huset i Hjerting, hvor de nævnte foreninger deltog med familie. Det skete i et lokale med skodder for vinduerne, og uden elektricitet, så selv om mødet var midt på dagen var der mørkt i lokalet.

Vi fik tændt stearinlys, så vi kunne se og klare serveringen af pølser og brød plus sodavand og øl. De fremmødte foreninger fik herefter tildelt hver deres lokale, som de skulle renovere og arbejdet gik i gang.

Det er klart, at økonomien var sådan, at der skulle kapital til for at betale alle de materialer, som skulle bruges ved renoveringen. Derfor besluttede fire af os i bestyrelsen (Finn Sørensen, E. G. Hansen, Olfert Krog og Gregers Guldager) at kautionere hver for 100.000 kr., gennem vores respektive banker. - altså i alt 400.000,- kr.

Nogle måneder senere bevilgede pastor Krogager — også kaldet "Tjæreborg præsten" 150.000- kr.

Jeg fik søgt J. Lauritzen-fonden DFDS, de bevilgede 70.000- kr.. Tjæreborg industri bevilgede arbejdskraft og materialer til husets indre gård. Ca. 7 mand arbejdede i ca. 10 dage. Et kæmpe arbejde. Fliserne ligger stadig fint den dag i dag.

Under renoveringen af huset kunne vi til tider være samlet en 30 stykker af kolleger hustruer og børn bl.a. ude i haven, når det var fint vejr. Det var ganske hyggeligt. Der var altid en god stemning. Mange kolleger dengang blev ansat i politiet med en håndværker uddannelse, og det fik vi god brug for. Det ene rum efter det andet blev efterhånden renoveret færdigt. Det følte næsten som en sportskamp, hvor vi var kommet i mål med noget.

I foråret 1988, var vi så langt fremme, at vi skulle til at tænke på en åbningsdag.

Åbningsdag blev bestemt til at være d. 28. maj 1988.

Vi inviterede IPA medlemmer fra hele Danmark — det være sig sektioner — regioner og foreninger. Endvidere inviterede vi IPA medlemmer fra Stavanger, som er Esbjergs venskabsby. De norske kollegers hustruer mødte op i fine nationaldragter.

Vi inviterede også IPA-stifteren Arthur Troop, England.

aktivt begyndte at lede efter et egnet sted til et IPA-hus. I 1987 kunne vi i avisen se, at Esbjerg kommune havde sat huset på Sanatorievej 28 i Hjerting til leje.

IPA-bestyrelsen sendte en ansøgning afsted til kommunen. Esbjerg Rådhus og Esbjerg Politi er naboer, hvorfor vi jævnligt traf politikere.

Jeg spurgte en dag Børge Mathiesen hvordan det gik med vores ansøgning. Børge Mathiesen svarede, at vores ansøgning givet ikke kunne efterkommes, idet han allerede havde spurgt en entreprenør om hvad det ville koste at jævne huset på Sanatorievej 28 i Hjerting, idet bygningerne ikke var andet værd. Det var selvfølgelig en nedslående oplysning, idet vi i IPA-bestyrelsen vurderede, at der var potentiale

i bygningerne. Da vi i IPA-bestyrelsen ikke rigtig kunne bruge Børge Mathiesens svar til noget, blev vi enige om at rette henvendelse til borgmester A. K. Nielsen — socialdemokratiet. Vi fik aftalt et møde med ham på Esbjerg politigård på tredje sal i vores IPA-lokale. (ja, det kunne lade sig gøre dengang).

Til mødet var vi fem mand. Borgmesteren og IPA-bestyrelsen, der bestod af Finn Thor Sørensen, Olfert Krog, E. G. Hansen Jens Christian Sørensen og Gregers Guldager. Bestyrelsen var alle tjenstgørende i Esbjerg politikreds. A.K. Nielsen oplyste, at fem foreninger havde lagt ansøgning ind om leje af huset i Hjerting, men A.K Nielsen ville på ingen måde imødekomme ansøgning fra andre end fra politiet — IPA-lokalforening. Det var den eneste forening, som han havde tillid til.

Vi i bestyrelsen spurgte så hvor meget vi skulle betale i husleje, hvortil A. K Nielsen kom med et forslag på godt 100.000- kr. om året. Vi fremførte så, at vores formue bestod af ca. 350,- kr. - det var hvad vi havde i kassen. A.K Nielsen var en fornuftig mand, og han kunne godt forstå, at hans forslag måske var en smule for høj, når der skulle renoveres så meget på huset — givet flere millioner, og han ændrede herefter

Arthur Troop med IPA-Esbjergs bestyrelse ved IPA-Husets indvielse.

Olfert Krog og jeg hentede ham i Esbjerg Lufthavn. Arthur Troop fortalte bl.a. at han var kommet til indvielsen af vores IPA-hus, idet han i invitationen havde det indtryk, at det var altafgørende, at han gav møde om han så skulle ro fra England og til Esbjerg. Vi fik installeret Arthur Troop i en lejlighed ved hjørnet af Torvegade og Frodesgade, Esbjerg under hans flere dages ophold her. Lejligheden blev sponsoreret af offshore manden, Henning Kruse, som jeg har kendt siden den tidligste ungdom.

Det skal bemærkes at så vidt det er mig bekendt, er det de eneste besøg Arthur Troop, har haft i Danmark er i forbindelse med vores indvielse.

Så oprandt åbningsdagen den 28. maj 1988 for IPA-huset, Sanatorievej 28, 6710 Esbjerg V, og vi havde også ladet sive ud, at naboerne i nærheden var velkomne til at se huset. Den pgl. dag over middag var der ca. 25 grader, blå himmel og skyfrit. Vi blev lidt overrasket over, at så mange mennesker var mødt op.

Vi serverede røde pølser med brød — sodavand og fadøl. Heldigvis havde vi en sponsorer til fadøllene, idet der blev drukket 19 fustager øl — der var 25 liter i hver fustage. Af kolleger på stedet med god dømmekraft blev det bedømt, at ca. 900 mennesker aflagde os et besøg den dag.

Dagen efter begyndte så udlejningen af huset.

Kort inden påbegyndelsen af renoveringen af IPA-huset startede Esbjerg Politi et projekt med udgivelse af et blad "Dit Politi", med nyt og information til alle borgere i Esbjerg kommune

På et tidspunkt i 1986 spurgte min kollega Olfert Krog på Esbjerg politigård, om vi skulle prøve at lave et blad. Olfert havde netop været på et politikursus i København, hvor en kollega fra Nordsjælland havde fortalt, at de der på tjenestedet havde tænkt noget på at lave et blad. På vejen hjem til Esbjerg i toget fik Olfert den ide, at vi måske i Esbjerg også skulle lave et blad. Jeg sagde ja til projektet, idet jeg tænkte, at vi måske kunne udgive et blad et par gange, og så var vi trætte af det, mine kolleger Finn Sørensen, E.G. Hansen sagde også ja til projektet, hvorefter vi fire gik i gang, Bladet kom til at hedde "Dit Politi", og det første eksemplar blev sendt ud i december 1986, og det var i godt 42 tusinde eksemplarer, som blev sendt til befolkningen her i Esbjerg og til alle politistationer i Danmark, Færøerne og Grønland. Vi holdt gang i bladet noget længere, end jeg havde regnet med. Det sidste blad vi udgav, var 15 år senere. Det blev udgivet fire gange om året hvert kvartal og det gav et overskud på 25000,- kr. pr. udgivelse — altså 100000,- kr. om året, som vi hvert år gav til IPA-huset i Esbjerg - det giver samlet et beløb på halvanden million kroner. Vi er faktisk noget stolte over, at vi kunne hjælpe IPA-huset med det beløb. Bladet var velanskrevet. Bl.a. retsudvalget på Christiansborg rettede på et tidspunkt henvendelse til os efter at de havde set bladet. De ville gerne have et eksemplar hver gang det blev udgivet. Det fik de. Et billede af forsiden af de udgivne blade hænger i glas og ramme i IPA-huset i mellemgangen lige før garderoben ved salen.

Så springer jeg lidt frem i historien.

Efter murens fald i 1989 blev der åbnet til østlandene, så de kunne besøge os, og de første vi fik besøg af fra udlandet var chefen for kriminalpolitiet og chefen for ordenspolitiet fra Jelena Gora i Polen. Vi i bestyrelsen tog imod dem i vores IPA-Hus.

De virkede nærmest lidt nervøse ved mødet med os, men det varede ikke længe inde i samtalen før de faldt til ro. De blev klar over, at de var i gode hænder og at vi var fredelige mennesker fra IPA. Kontakten med polakkerne fra Jelena Gora blev kraftigt udvidet gennem årene. Stedet i Polen ligger i det sydvestlige hjørne af landet.

Vi i IPA- Esbjerg besøgte dem og de besøgte os. Vi fik lavet en ordning, så de blev en slags underafdeling af IPA-Esbjerg, hvilket betød, at de kunne få udstedt et dansk ipa-pas og det var de meget stolte af, hvilket jo kun var en overgangsordning, så de senere kunne få udstedt deres eget IPA-pas i Polen.

I flere år lejede polakkerne hele vores IPA-hus i Hjerting. Der var helt fyldt op. Blandt gæsterne var også kommandanten Matci — chef for ca. 5000 politifolk.

Under IPA-bestyrelsens besøg i Polen i sommertiden, skulle vi om aftenen op i bjergene, hvor der skulle grilles.

Vi spurgte om hvor mange der kom — ikke ret mange svarede de. Vi blev noget overrasket over at se, at der kom ca. 80 personer. Under det hyggelige samvær var der også et parlamentsmedlem. Det var nemt at mærke på gæsterne, at det betød meget for dem, at vi fra vesten besøgte dem. De sagde til os: I skal hjælpe os med demokrati, for det kender vi ikke noget til.

På et senere tidspunkt rettede bl.a. kommandanten Matci henvendelse til os i Esbjerg, hvor han gerne ville besøge os sammen med ca. 30 andre kommandanter fra det sydvestlige Polen.

De ønskede at høre om vi kunne afholde et kursus i hvad demokrati er. De ville gerne hvis det kunne arrangeres i forbindelse med en 3 dages ophold hos os.

Der var bare ingen penge til sådan et arrangement.

Vi i IPA-bestyrelsen i Esbjerg måtte gøre noget.

Vi fandt ret hurtigt ud af, at der var noget der hed Udenrigsministeriets demokratifond, og dem søgte vi om økonomisk hjælp. Det var to garvede forhenværende statsministre Poul Hartling og Anker Jørgensen der behandlede de indsendte ansøgning.

Vi fik en melding fra dem om, at det var nogle af de bedste ansøgninger de havde fået. Det var netop sådan noget de støttede. De fornødne penge blev bevilget, og de ca. 30 kommandanter kom på besøg i IPA-huset i Esbjerg i nogle dage. Vi fik foredragsholdere fra Politiskolen i København og andre til at fortælle bl.a. noget om demokrati m.v.

Kommandanterne, som hver nok var chef for ca. 5000 politifolk mødte op i fine polske politiuiformer hver morgen før foredragene startede. Ved afrejsen var de polske gæster meget taknemmelige for vores hjælp.

Lige en lille historie fra et polsk besøg på et andet tidspunkt. Min gode ven politimajor Victor Borowski og jeg sad til en fest i vores IPA-hus i Hjerting, hvor vi var ved at fortære et krus fadøl. Victor fortalte så

pludselig, at det var hyggeligt, som vi havde det. Det var noget bedre end det der var opræk til under den kolde krig, hvor han var soldat i en amfibiedivision i Polen, og de fik på et tidspunkt oplyst fra russerne, at så snart de fik besked fra russerne om at angribe Danmark, så skulle polakkerne gøre det. Victor fortalte også, at efter murens fald i 1989, hvor russisk militær rykkede ud af Polen stjal russerne polske jernbaneskiner og sveller, samt mange andre ting. De polske politifolk havde intet godt at sige om russerne.

Dansk politi forbund rettede på et tidspunkt henvendelse til vores forening og oplyste, at de havde modtaget en henvendelse fra Moskva politi og IPA der, og spurgte, om man i Danmark kunne modtage ca. 15 børn fra Moskva til ca. en uges ferieophold. Børnenes forældre havde alle været politifolk, men de var alle blevet dræbt i kampen mod kriminelle.

Dansk politi forbund mente ikke de kunne påtage sig opgaven, hvorfor de rettede henvendelse om vi kunne og ville klare opgaven. Vi svarede, at det kunne vi godt.

I sommeren 1998 Hentede Finn Sørensen og jeg i politiets transitvogne de ca. 15 russiske børn, samt 4 mandlige politifolk og en kvindelig politier i Kastrup Lufthavn. Vi kørte straks til IPA-huset i Esbjerg, hvor de blev indlogeret. En af de mandlige politifolk — Viktor, var meget imponeret over, at han ikke havde set et eneste hul i asfalten på hele turen.

Russiske "politibørn" foran IPA-Huset.

I den efterfølgende uge, var vi på besøg i Legoland, ved Vesterhavet, på Fanø m.v.. Det var dejligt ved deres afrejse igen at vi kunne sige, at besøget havde været vellykket. Det gav både russerne og os udtryk for. Det var så godt, at de gentog besøget året efter med lignende succes.

Russisk politiorkester på besøg.

et sted, hvor vi skulle møde russiske politifolk og IPA-medlemmer, var der et politiorkester, som gav en koncert for os. Victor, som havde været med i Esbjerg, havde åbenbart ikke glemt, at han havde fået at vide, at jeg spillede i Esbjerg politiorkester. De spillede fantastisk. Vi har et foto af orkesteret på kontoret i vores IPA-hus.

Vi besøgte også souschefen for Moskva politi, hvor vi uddelte gaver. Hans kontor var på størrelse med vores sal i IPA-huset, der kan rumme 100 personer. Hans forkontor var også stor- hvor det meste af 10 damer arbejdede. Souschefen selv var i fin uniform med røde striber i siderne på bukserne.

Vi prøvede også at køre med undergrundstogene. Det var også en stor oplevelse, og når vi kørte på de store motorveje inde i Moskva, så kørte vi i midterbanen, som er forbeholdt myndighederne/VIP-personer, og det var jo noget nyt for os fra Esbjerg.

Efter at russerne havde besøgt os ad to omgange, fik vi i IPA-bestyrelsen Esbjerg en invitation om at besøge Moskva politi og IPA i Moskva. Vi skulle tage vores hustruer med. Vi skulle selv betale billetterne til Moskva, og herefter skulle de nok klare vores ophold gratis i Moskva. Vi sagde ja tak til invitationen, og fløj så fra Kastrup til Moskva og blev modtaget i lufthavnen af ca. 10 politifolk, og efterfølgende kørte i flere biler til det nordlige Moskva. Vi var en hel kortege, kørte under hele turen udrykning med horn og blå blink.

Vi havnede ved et russisk politihotel. Det var en meget stor bygning. Ved indgangen var placeret to politifolk med maskinpistol, så vi var i sikre omgivelser. Politihotellet havde store lokaler bl.a. med biograf, og vi fik at vide, at russiske politifolk kom på rekreation der, når de havde haft en for hård tjeneste.

Russerne var meget gæstfrie, og i de ca. 5 til 6 dage vi var der, kørte de hver dag rundt med os og viste seværdigheder. Det var bl.a. Den røde plads, de fineste museer i byen, og museum i udkanten af byen, hvor der blev vist beskyttelsesrum, som var blevet bygget under den anden verdenskrig. Der var også fly og helikoptere og andet militært materiel, som blev brugt under krigen, og medens vi gik der kom to ridende politifolk forbi og hilste på os. Vi politifolk fra Esbjerg fik lov til at tage en lille ridetur på disse flotte heste. Om aftenen var vi i Bolsjoj Teatret, hvor vi så stykket Svanesøen.

Vi var en aften mere i samme teater, men jeg kan desværre ikke huske, hvad stykket hed. En dag vi var på rundtur til

På sidste dag i Moskva sagde vi fra Esbjerg tak for et oplevelsesrigt ophold, og at vi måske kunne ses igen en anden gang. Herefter med fly til Danmark.

I forbindelse med IPA Esbjergs samarbejde med andre myndigheder blev vi opfordret til at deltage i genopdragelse af grupper af unge. Vi havde dog den opfattelse at andre unge også skulle have mulighederne, hvorfor vi blandede grupperne vi tog med

Fotos fra den nævnte Grønlandstur.

Dette resulterede i, at vi i en periode havde udflugt i ca. en uge med tre hold skoleelever med ca. 15 personer på hvert hold. De blev udtaget af Skoleledelsen i Esbjerg, og det var ikke alle men nogle af dem, som skoleinspektørerne mente kunne have gavn af en udflugtstur i en uges tid med os fra IPA-bestyrelsen. Det ene hold var i Stavanger, Norge, det andet hold var i Sønder Strømfjord, Grønland og det tredje var i Polen. Der var ca. et års tid mellem hver holds tur.

På turen til Grønland boede vi i rødmaledede træbarakker ved lufthavnen, og på lejede cykler cyklede vi bl.a. 25 km frem til indlandsisen. Det var en stor oplevelse.

På Polensturen besteg vi en dag et noget højt bjerg, og en af børnene var lidt overvægtig og han havde besvær med fysikken, men vi blev ved ham selvfølgelig i bageste geled, og så tog vi godt med pauser. De andre elever havde for længst nået toppen af bjerget. Eleven sagde mange gange, at nu kunne han ikke mere, men omsider nåede han også toppen. Det var dejligt at se, hvor glad og stolt han blev. Han var en elev der i skolen blev møppet, og da han kom hjem igen hørte mobningen af ham op. Han havde fået selvilliden tilbage bl.a. ved at fortælle om hans bedrift i Polen.

Turen til Norge deltog jeg ikke i og kan derfor ikke nærmere beskrive.

Oplevelser med IPA har været rigtig mange, men ovennævnte er hvad jeg bedst husker.

Jeg kan se, at jeg slet ikke kan nå at fortælle om alle de ting jeg har oplevet som IPA-medlem, så nu nævner jeg kort, at IPA-bestyrelsen inklusiv medlemmerne i Esbjerg har været i Polen, Tyskland, Norge, Scotland, England, Østrig og Gimborn i Tyskland på kursus.

Fælles for turene er at det har givet mange gode venner i de forskellige lande, flere steder med efterfølgende besøg med min familie. Min kone og vores to børn har besøgt Ron Taylor og familie i Leicester, England flere gange, og ligesom de også har besøgt os flere gange. Fra Ron tog vi en afstikker til Wales en gang og indlogerede os på et hotel i Clandudno - måske stavet forkert, men det ligger i den nordlige del ud til kysten. Vi boede der i to dage, en af dagene stillede to ipa-kolleger — en mandlig og en kvindelig politier og bød os velkommen til Wales.

Aftenen efter blev vi og børnene inviteret til deres politihovedkvarter i Colvinbay ca. en halv times biltur fra vores hotel. Det var en meget flot politi bygning, og her havde de bl.a. til opgave at kommunikere med hele Wales. Ved rundvisningen så vi bl.a. et mødelokale med et bord på ca. 30 meters længde og ca. 2 meter bredt bord omkranset af brede stole med armlæn og betrukket med hvidt læder. Det var virkelig flot.

Vi gik efter rundturen i politihusets bar, for den side er i orden i England og bl.a. Wales. Jeg kom på en prøve. Hvis jeg kunne sige skål på Walisisk og det på den rigtige måde, så var der øl ad libitum resten af aftenen. Heldigvis bestod jeg.

Jeg tror, at det var vores hotelvært, der havde underrettet vores IPA-kolleger i Colvinbay, og de ipa-kolleger vi traf der, var virkelig dejlige mennesker. Da vi forlod vores hotel i Wales, kom hotelværten for at sige farvel og ønskede os god hjemrejse. Hjemrejsen foregik via Ron Taylor i Leicester.

En anden gang vi var i England med deltagelse af foreningens medlemmer hvor bl.a. vores daværende politimester Lars Rand Jensen var med, kom vi bl.a. forbi Cambridge Universitet. Her havde Lars tidligere været lærer. Lars er både can. mag. og can. jur. og har også været lærer på dette universitet. Det er der vist ikke mange der kan slå. Lars Rand var god at have med på sådan en tur. Han ved meget om historie.

En sidste anekdote fra turen til Østrig som forløb over en uge med besøg på bl.a. Ørneborgen mv. var der på hjemturen arrangeret en overraskelse idet vi blev kørt til en gammel borg i Riedensburg, hvor der var opdræt af Falke mv..

Baggrunden var at en gåsegrib en søndag var landet på nogle turisters bord på Fanø og efterfølgende indfanget af landbetjenten. Som efter nogen tid fik den tilbageleveret til ejeren trods det at den var omfattet af mange beskyttende konventioner.

Siden renoveringen startede d. 28. maj 1988 og til i dag, er der hvert år sket forbedringer af husets og jeg synes at IPA-huset aldrig har været finere og kønnere end nu. Det er også en periode på 33 år. Det er nærmest ufatteligt at forstå, at der er gået så mange år.

IPA-hovedorganisationen har i hele nævnte periode været meget positive og hjælpsomme ved vores drift af huset, og havde vi ikke fået økonomisk hjælp bl.a. her i coronakrisen, så havde vi måttet lukke.

Jeg kunne godt tænke mig at vi holdt en fest i vores IPA-hus for bl.a. dem der var med i renoveringen fra starten. De fortjener det. Det var jo hele vores region bl.a., men vi ser, hvornår det bliver muligt.

Vi har jo blandt et såkaldt husråd bestående af ca. 18 politipensionister. Vi har det hyggeligt når vi mødes i huset bl.a. for at arbejde. Der bliver fortalt mest de samme historier ved pauser, og historierne bliver bedre og mere spændende for hver gang. Vi savner tilgang af kolleger, der bliver pensionister. Jeg er som nævnt tidligere 83 år, og den ældste på holdet, men de andre er tæt på samme alder som mig. Heldig er vi med vores yngste medlem i rådet Bent Christensen. Han er kun 70 år, og han gør en rigtig god indsats for IPA-huset og IPA i det hele taget. Ham kan vi ikke undvære.

Hilsen

Gregers Guldbager